Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 69 (321) ★ Sâmbătă 11 Sept. 1954 ★ 4 pag., 15 bani

Acestea îi vor ajuta la învățătură

Intorși de prin tabere, de pe țărmul mării sau de prin poenile înflorite ale munților pionierii dela Școala medie nr. 1 Buzău, și-au început din nou activita'ea șco ară. Odată cu sosirea lor, tăcerea care domnea în curtea și sălile școlii, a dispărut. In locul ei s'a ivit iarăși veselia. Totul pare sch:mbat și nou. Până chiar și muzeul de științe naturale, a căpătat cu totul o altă înfățișare. Anul acesta a primit multe daruri din partea pionierilor. Ștefan Corneliu își așează grijuliu pe un dulăpior darurile aduse de el. Dar sunt lucruri interesante nu glumă! Iată un șarpe conservat în spirt, două șopârle și doi tritoni!

— Aici să-mi stai pezevenchiule, zise Cornel așezând borcanul cu șarpele mai la vedere. Ne vom întâlni la ora de Zoologie.

In alt colț al încăperii, Negoșanu Paul își descarcă ruksacul de pietre, pe care le așează în raft. Cât le-a mai purtat el în spate!

— Să aduci atâta bogăție de pietre tocmai din muntele Penteleu nu-i un lucru tocmai ușor! își dădu cu părerea Radu Panait care privea la povara descărcată.

— Și uite frate ce lucruri de preț! Pe lespedea aceasta este imprimat scheletul unui animal!

Băieții se minunau de fiecare dată când din ruksacurile sau servietele unora dintre ei, apăreau lucruri noi necunoscute până acum. Nu-i vorbă, au și de ce să se minuneze! Câte lucruri interesante n'au adus ei! Pârjolescu Mihai a adus roci din munții Apuseni, un ierbar, insectar. Costache Ioan a adus dela mare alge marine brune, verzi și roșii.

Apoi a început discuția despre lucrurile pe care le au acasă. Ștefan Corneliu, Circa Honorius și Panait Radu au povestit despre peștișorii lor din acvariu pe care-i îngrijesc zi de zi. Fiecare din ei are acasă un acvariu cu fel de fel de specii de pește. Panait le mai povesti și despre iepurele lui de câmp pe care l-a crescut și l-a îmblânzit.

— Acum îi dau drumul prin grădină și după ce se satură de foi de varză, vine singur la căsuța lui, spuse Panait în inchierea discuției.

Ioan Ștefan și Radu Panait le povestiră despre plantația lor de portocali și lămâi, pe care i-au semănat în primăvară, și alte multe lucruri cu care se ocupă în timpul liber.

Și camera în care se află muzeul de științele naturii, pare a fi mai veselă acum când tinerii naturaliști i-au adus atâtea daruri folositoare. Acestea îi vor ajuta ca în noul an să capete cât mai multe cunoștințe

Gh. NEGREA

Vești pionierești

La cercul „Prietenii cărții"

In vara aceasta, în tabăra dela Năvodari cercul nostru „Prietenii cărții" a avut o activitate interesantă. Am citit din opera maestrului Sadoveanu și am făcut mai multe excursii literare. Una din ele am făcut-o la un punct pescăresc pe malul mării unde tov. Kirilov, un pescar, ne-a povestit fel de fel de lucruri din viața pescarilor. Apoi ne-a arătat diferite specii de pește. Altă excursie am făcut-o la o întreprindere de prelucrare a lemnului. După aceste excursii noi am scris compuneri literare care desigur ne vor folosi în timpul anului.

Pionierii din cercul „Prietenii cărții". Năvodari reg. Constanța

Ce vom scrie în darea de seamă...

Am pășit din nou pragul școlii dragi. Minunatele zile petrecute în tabăra de curte nu le vom uita curând. Pe unde n'am fost! Câte n'am făcut! Am cercetat plantele și insectele din munții Rarăului, am vizitat Muzeul Istoric din Suceava am dat festivaluri artistice la stația de radioficare, am strâns sute de kilograme de boabe de grâu, plante medicinale, fier vechi. Mulți am trecut probele F.G.M.A.

In curând vom alege activul pionieresc. Toate acestea le vom scrie în darea de seamă a unității noastre....

Elena CIOBANU
Casa de Copii com. Scheia
regiunea Suceava

★ Ei sunt gospodari

A mai rămas puțină vreme până la alegeri și peste tot pionierii fac ultimele pregătiri.

Ei discută cum să organizeze alegerile și cum trebue să fie cei pe care îi vor alege. Conducătorii trebue să învețe bine, să fie disciplinați, modești, să-și ajute întotdeauna tovarășii.

— Dar, sunt ei și buni gospodari? Acasă își ajută părinții? N'ar fi rău dacă am merge să aflăm — ne-am zis noi.

Și iată, într'o curte la umbra unui măr stau pe bancă trei pioniere. Ele lucrează șervețele pe care cos cu măestrie modele naționale. Casa pionierilor din Râmnicul Vâlcea și-a propus ca la pomul de iarnă să dăruiască astfel de cadouri cât mai multor copii. Iandola Gabriela și Bălănescu Silvia au lucrat multe șervețele din acestea.

Fig. 1. Frumoase modele! Să mergem, să nu le întrerupem dela lucru.

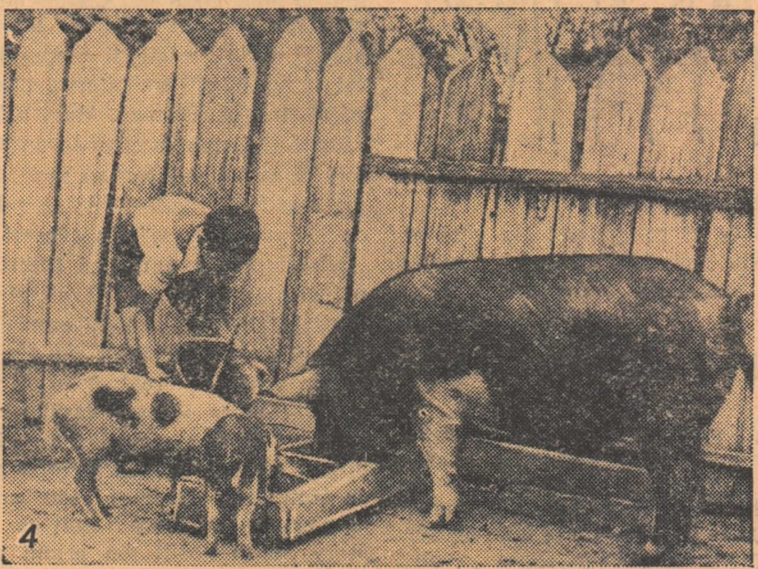
Fig. 2. Unde se duc cei doi pionieri? Țin în mâini frunze de varză. A!... uite ce iepurași drăguți. Către ei se îndreaptă Mohâreanu Lucreția Smuc Mihai — varza e fragedă și iepurașii o ronțăie cu plăcere.

Incet să nu-i speriem. Și cu pași ușori ne depărtăm.

Fig. 3. Iat-o! Jarinay e o bună gospodină. Iată ce șorț are și cât de îndemânatic învârtește lopățica. Jarinay Cristea ajută pe mămica ei la pregătirea bulionului. Lecțiile și le-a făcut desigur! Doar e fruntașă la învățătură!

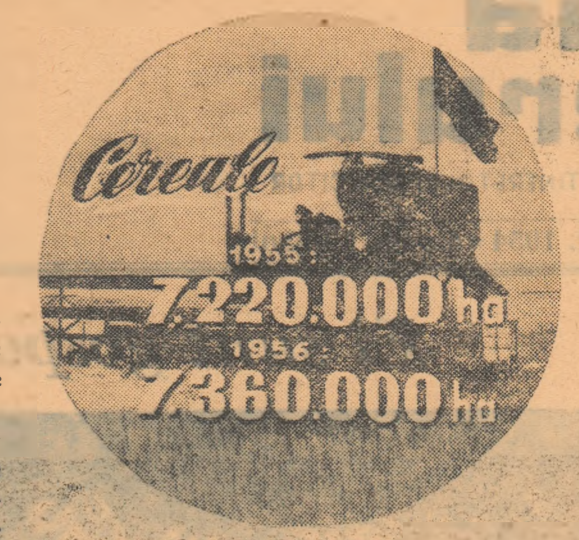
Fig. 4. — Uite-l pe Mihai. De-abia duce cratița. Ce-o avea acolo? Cât de voinici sunt purcelușii! Se cunoaște că Lupu Mihai i-a îngrijit bine.

Așa ne-am gândit noi, văzând cu ce grijă hrănea Mihai porcii. Deseori când vede că mama e ocupată el pregătește singur hrana pentru porci.

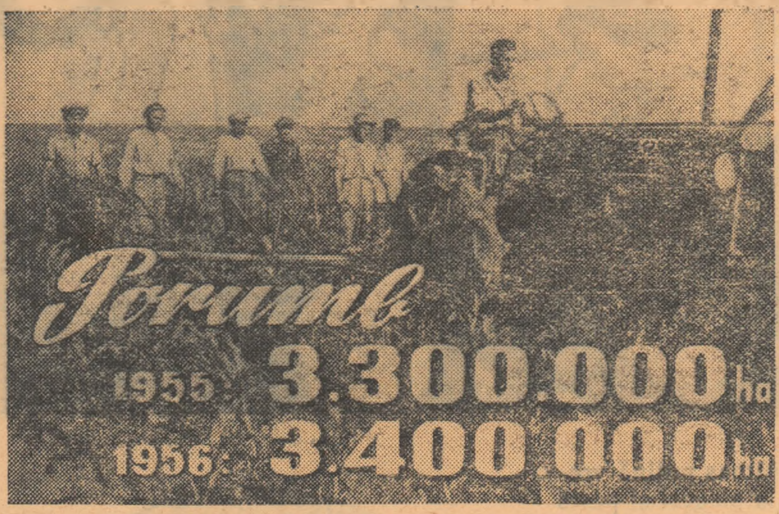

Fotoreportaj de Maria GALETEANU și Gr. PREPELIȚĂ

Pentru belşugul celor ce muncesc

Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani este un uriaş program de dezvoltare crescândă a agriculturii noastre pentru a se obţine o abundenţă de produse agricole necesară îmbelşugării vieţii tuturor celor ce muncesc. O sarcină de seamă pe care o arată proiectul este mărirea continuă a producţiei de cereale. Iată în fotografiile alăturate cum vor creşte suprafeţele însămânţate cu cereale: în 1955—1956 la 7.360.000 ha. dintre care 2.740.000 ha. cu grâu de toamnă şi 3.400.000 ha. cu porumb. Deasemeni în următorii 2—3 ani producţia de cereale va creşte până la 10.500.000 de tone!

Acolo unde stăpânesc capitaliştii

Inainte de lecţii

In şcolile din ţările capitaliste, elevii care greşesc sunt bătuţi cu nuiaua.

Profesorul către elev:

— Ia şi tu globul! Nu vezi că mâinile mele sunt ocupate cu material „didactic — demonstrativ"?

Mii de şcoli desfiinţate

Intr'o dimineaţă, copiii din satul de munte Cecemontana (Italia) veniră la şcoală ca de obicei. Dar în locul şcolii găsiră doar o grămadă de moloz şi pietre. Ce se întâmplase? Noaptea, din pricina zăpezii abundente, acoperişul dărăpănat al hangarului ce servea drept şcoală, se prăbuşise. Copiii nu s'au resemnat. Au pornit-o pe îngusta cărăruie de munte, înfruntând nămeţii, până în oraşul Sant-Antinoro şi au manifestat, cerând autorităţilor o clădire pentru şcoală. Cine ştie dacă primăria le va împlini vreodată dorinţa...

Şi tragedia şcolarilor din Cecemontana nu e o excepţie. In întreaga Italie s'au desfiinţat mii de şcoli din lipsă de localuri. Din şcolile existente, multe funcţionează prin magazii, beciuri, sau chiar în... autobuze vechi. In cele mai multe şcoli săteşti din Italia nu există bănci. Din 5.000.000 de copii italieni, 2.000.000 nu au unde să înveţe!

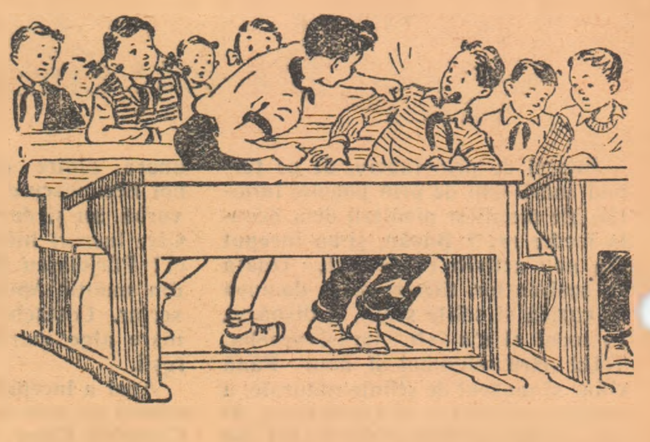
Fără bucurii

Mary Smith, fiica unui fermier sărac din statul Avov. (S.U.A.) avea doar 9 ani când a început să lucreze pe marea plantaţie de bumbac a unei societăţi capitaliste. Fiecare zi însemna pentru ea 11—12 ore de muncă istovitoare sub soarele dogoritor din Sud, ori în ploaia torenţială. Şi truda aceasta, îi aducea abia cei câţiva bănuţi trebuitori pentru o pâine neagră. Toamna, Mary a fost călcată în timpul lucrului de un tractor. Ziarele americane au scris despre asta 2—3 rânduri mici la rubrica: „Fapte diverse". In aceeaşi zi, aceleaşi gazete anunţau cu titluri ţipătoare, pe prima pagină, că mister W. Rokefeller, miliardarul american, a făcut cadou micuţului său fiu un milion de dolari drept „bani de buzunar"! Suma aceasta dăruită răsfăţatului vlăstar al lui Rokefeller, întrece cu mult venitul anual a mii de familii de fermieri americani, fermieri ai căror copii sunt ca şi Mary Smith lipsiţi din primii ani de toate bucuriile vieţii.

(Traducere din „Pionierscaia Pravda")

Oare au înţeles ceva?

M'am aşezat în penultima bancă. De aici vedeam întreaga clasă şi puteam urmări cum se desfăşoară prima zi de curs. Asistam la ora de Fizică, ora în care se recapitula materia de anul trecut. La început, întrebările tovarăşei profesoare au găsit cu greu răspuns. Dar apoi, fiecare elev voia să spună câte ceva. Aproape toţi cei 22 elevi ai clasei a VII-a au dat răspunsuri. Aşa a trecut prima oră şi mă gândeam: iată o clasă model. Mai rar asemenea copii disciplinaţi şi atenţi... Ziua bună se cunoaşte de dimineaţă; să rămân deci aici pentru a scrie un reportaj despre aceşti copii. Şi am rămas toată ziua în clasă.

...Au trecut patru ore de curs. Poate unii dintre voi vor spune: ştim ce a urmat. Clasa a VII-a a fost atentă în tot timpul predării a dat răspunsuri bune, de, doar ziua bună s'a arătat de dimineaţă. Insă altfel s'au petrecut lucrurile. Pe măsură ce treceau orele şi atenţia elevilor se micşora...

Iar ultima a fost atât de diferită de prima, încât îmi venea să cred la un moment dat că mă aflu în altă clasă.

...Se preda Chimia, obiect nou pentru clasa a VII-a. Tovarăşa profesoară începu să vorbească despre însemnătatea studierii Chimiei. Dar iată, în clasă se petrec lucruri ciudate... Zgomote înfundate venite de sub bănci întrerup pentru o clipă atenţia elevilor. Apoi, totul decurge normal. Insă numai pentru câteva minute doar. Deodată toată clasa îşi îndreaptă privirea indignată spre banca lui Wexler. In acest timp, Wexler supărat la culme — nu se ştie dece — îi trase un pumn colegului de bancă. Pumnul tras de Wexler a stârnit mânia unor colegi. Ca atare Şerban Virginia vrând probabil să-şi „ajute" tovarăşul, prinde momentul potrivit şi-i trimite lui Wexler un pumn în spate, drept — „critică". Iarăşi un val de priviri furioase şi şoapte. Şi când cearta era gata să se întețească a intervenit tovarăşa profesoară.

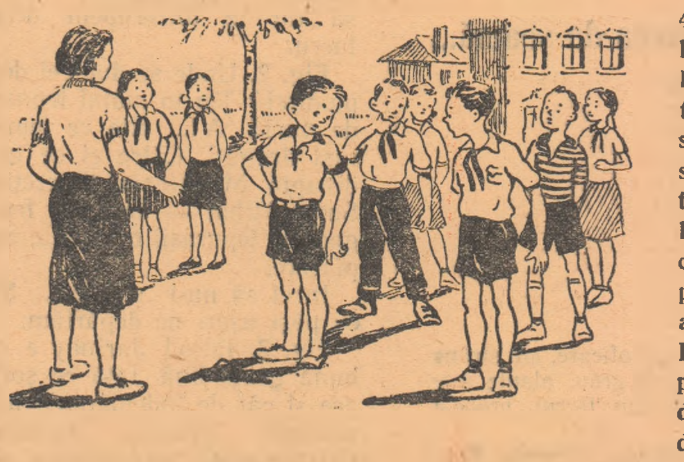
— Pentru ce te porţi astfel Wexler?

— „Aista nu-mi dă pace, răspunse obraznic Wexler arătând cu capul spre colegul său şi stând într'o poziţie necuviincioasă, fără să se sinchisească prea mult de cei din jur.

...Apoi copiii îşi văzură de treaba lor. Răschitan Mircea adâncea cu creionul conturul unei caricaturi din revista „Urzica", iar mai apoi după ce-şi admiră plictisit opera de câteva ori se hotărî să înceapă o alta mai durabilă,

nu pe hârtie ci chiar pe banca curăţată special pentru el cu prilejul inceperii noului an şcolar. Ceva mai încolo Todireanu Corneliu, desena cu migală o floare pe prima filă a caetului pentru... Fizică. Unii scoteau fără rost în bănci, alţii se uitau prin fereastră şi câţiva doar, urmăreau cu atenţie lecţia predată. Vă mărturisesc sincer nu-mi credeam ochilor... Asta să fie clasa în care intrasem de dimineaţă?...

Când la ora de Limba Română doi elevi n'au intrat în clasă şi au stat tolăniţi pe iarba verde de lângă fereastră, am crezut că e o întâmplare. Dar când într'o recreaţie trei din clasa a VII-a întârziau dela oră preocupaţi fiind cu furatul merelor din curtea grădiniţei de copii, sau când la ora de gimnastică Wexler răsucindu-se într'un picior şi cu un-de de obrăznicie în glas îi spuse tovarăşei profesoare că el nu poate lua parte la ştafetă deoarece îl „doare în călcâi" m'am convins pe deplin că toate acestea nu sunt nişte „mici întâmplări".

★

Cele petrecute în clasa a VII-a a Şcolii Mixte din Iaşi, sunt o continuare a obiceiurilor din vechiul an şcolar. Despre marea indisciplină sunt mărturie cei 6 elevi, rămaşi repetenţi. Iar anul acesta se pare că alţii vor să le ia locul. In clasa a VII-a băieţii cu cât sunt mai indisciplinaţi cu atât se consideră mai „grozavi" mai „eroi". Mă întrebam: Ce fel de colectiv formează clasa a VII-a? Cum se ajută pionierii şi şcolarii între ei la învăţătură şi în orice treabă pe care o fac? Ce zic cei din clasele mai mici despre colegii lor mai mari?

Mă gândesc la Wexler şi ceilalţi colegi ai lui. Oare au înţeles ceva din cele predate în prima zi de şcoală? Desigur foarte puţin. La ce le-au ajutat atunci toate „grozăviile" decât că într'o jumătate de zi 45 de minute n'au fost folosite. Adică o oră de curs. Dacă acest lucru, s'ar întâmpla în fiecare zi câte săptămâni de ore de curs s'ar pierde într'un an! Câte lucruri n'ar cunoaşte elevii clasei a VII-a în aceste ore? Şi atunci s'ar putea spune la sfârşit de an că absolvenţii ciclului II sunt pe deplin pregătiţi pentru a porni pe noul drum al vieţii ce li se va deschide?

Voi, elevi ai clasei a VII-a din alte şcoli, ce părere aveţi?

I. ZELINESCU

Pe ele le vom alege

...Era prin Februarie anul trecut când toată clasa află dela Adina că la începutul lunii Martie va fi ziua tovarăşei învăţătoare. Tot ea, venise atunci cu propunerea ca întregul detaşament să-i facă o surpriză: să înveţe împreună un cântec. In ziua când învăţătoarea lor şi-a sărbătorit ziua onomastică pionierele o-întâmpinară cu flori, îi cântară cântecul care l-au învăţat şi care exprima dragostea şi recunoştinţa ce i-o purtau. Cuvintele cântecului compus de ele au bucurat-o mult pe tovarăşa învăţătoare.

★

Dacă acum ar întreba cineva o pionieră din detaşament, pe cine ar alege în colectivul de conducere, cu siguranţă că ar răspunde: pe cele mai bune la învăţătură, mai harnice şi mai modeste dintre noi.

Anul trecut colectivul de conducere al detaşamentului a avut de întâmpinat multe greutăţi. Dar a ştiut să le înfrângă. Adunările de detaşament nu erau aşa atractive, şi interesante cum ar fi dorit ele. Multe pioniere, lipseau din această pricină. Până la urmă însă cu ajutorul tovarăşei instructoare au reuşit să organizeze adunări atrăgătoare, care să placă mult pionierelor. Adunări ca acelea închinate minunatelor basme ale lui Creangă sau Puşchin, pionierele doresc şi acum să mai ţină.

★

De multe ori, fetele din clasă merg la Crăiţa acasă să se joace, să-şi facă lecţiile împreună cu ea. Uneori însă s'a întâmplat ca mama Crăiţei să aibă treabă cu ea. Fără să mai stea la îndoială, Crăiţa îşi ruga prietenele să nu se supere şi să se joace puţin şi fără ea. Când termina treaba venea din nou să se joace. Această purtare, le-a făcut pe fete s'o asculte mai mult pe Crăiţa, s'o respecte şi să urmeze pe conducătoarea detaşamentului lor.

Jurnalul detaşamentului, ţinut cu multă grije, oglindeşte de altfel întreaga lor activitate. In multe file, ai să întâlneşti fapte frumoase ale Crăiţei, Adinei şi Roxanei. Dacă ai răsfoi paginile lui ai vedea că atunci când Niculina Chiriacescu a fost bolnavă, Adina împreună cu pionierele detaşamentului au fost de nenumărate ori la ea acasă, să-i povestească ce-au învăţat la şcoală, să-i ducă bomboane, sau să se joace împreună cu ea. Ori ai să întâlneşti notări despre felurite adunări de grupă. Unele s'au ţinut în grădiniţa şcolii, altele acasă la pioniere. Deseori vedeai că pionierele grupei făceau în cadrul adunărilor lor recenzii la cărţi, spuneau poveşti, mergeau împreună la filme sau se plimbau.

Pionierele clasei a IV-a dela Centrul şcolar 5—7—8 din Bucureşti vor ca şi în anul acesta să aibă o activitate plăcută şi interesantă. Deaceea ele sunt hotărîte să aleagă în colectivul de conducere al detaşamentului lor fete cu multă iniţiativă, harnice...

Radu POPA

Colectivul de conducere al detaşamentului întocmeşte darea de seamă pentru alegeri.

★ ★

La ora de geografie

— Uite, aici este patria noastră!
In primele lecţii de Geografie, elevele din clasa a IV-a dela Şcoala de 7 ani, de fete, nr. 8 din Bucureşti, au şi învăţat să găsească pe glob patria noastră.

Când nu duci treaba până la capăt...

A doua zi după ce s'a întors din tabără, Maria Maler s'a îndreptat spre grădina şcolii care se întinde la marginea satului. Impreună cu ea e şi colega ei Elena Ghiţă care locuieşte în satul vecin.

Privind în depărtare Maria zise:

— Ehei, or fi pepenii tocmai buni de mâncat!

— Şi roşiile, vinetele s'au copt, desigur! Ba cred că au şi fost culese!

Şi cu gândul la roadele bogate pe care le vor găsi, paşii lor se iuţesc fără voie. Părăsesc şoseaua şi o cotesc la stânga. Deodată fetele se opresc uimite.

— Cum asta e grădina noastră!

Da, doar n'o să se rătăcească în plină zi! Din desişul buruienilor care se lăfăiesc în voie se zăresc trupurile frânte ale florii soarelui, vrejuri rupte, frunzele zdrenţuite ale ricinului. Pe jos, coji, pepeni despicaţi încă cruzi, roşii strivite.

— Şi era atât de frumos, rosti întristată Maria Maler... Croindu-şi cu greu drumul printre buruienile înalte şi dese fetele plecară...

★

Cât de frumos a fost! Dacă grădina ar avea glas ar putea povesti despre forfota care domnea aici în primăvară.

Pământul uscat, bătătorit îşi schimbase înfăţişarea în câteva zile. Pionierii îl săpaseră, aranjaseră straturile, însămânţaseră. Nu trecea zi în care să nu vie măcar câţiva să plivească, să ude, să sape. Grădina era rânduită cu grije.

...Aici porumb semănat în cuiburi aşezate în pătrat, colo semănat după vechile obiceiuri. Mai încolo fasolea... Cartofii în partea cea mai însorită, roşiile, castraveţii, pepenii. In stânga ricinul, la dreapta bumbacul, cânepa. Mulţi trecători se opreau şi priveau cu plăcere, cu admiraţie...

Dar, veni vara. Şi, încetul cu încetul, grădina rămase pustie. Adică nu chiar aşa... Tot se mai abătea pe aici câte o vacă în drum, spre casă, câte un cal sau copii necunoscuţi...

★

La Brăneşti e prima zi de şcoală. In jurul profesoarei de ştiinţele naturii s'a strâns întreaga clasă a VII-a. Câte noutăţi nu au să-i povestească dirigintei lor? Doar nu s'au văzut aproape o vară întreagă!

Povestirile despre felul cum şi-au petrecut vacanţa s'au terminat.

Deodată Maria Maler ridică mâna.

— Am vorbit numai de lucruri vesele. Dar aţi văzut grădina şcolii? In clasă se lăsă tăcerea. Da, au văzut-o mulţi.

Rând pe rând prind să discute despre vinovaţi, despre ce se mai poate face.

— Ce să mai vorbim, vinovaţi suntem cu toţii. Noi doar ştiam că dacă te mulţumeşti numai să semeni şi apoi aştepţi roadele... aştepţi degeaba, spuse conducătoarea detaşamentului. Să hotărîm ce mai putem face.

★

In grădina din marginea satului liniştea s'a risipit. Alături de cei din clasa a VII-a lucrează pionieri şi şcolari din toate clasele. Se smulg buruienile, se ridică vrejurile roşiilor, se culege cânepa, se bate şi se vântură fasolea. In curând vor aduna floarea soarelui, porumbul bumbacul. Se pare că metodele bune aplicate în primăvară au ajutat acestor plante să treacă prin vară, şi roadele vor fi bune. Dar pionierii nu sunt mulţumiţi.

— Asta să fie o lecţie pentru viitor! La anul colectivul de conducere al unităţii şi cercul tinerilor naturalişti vor trebui să organizeze echipe de servici pe întreaga vacanţă şi munca voastră nu va mai fi zadarnică, îl sfătuieşte tovarăşa profesoară. Şi veţi avea toate roadele...

Tatiana DORU

RĂSPUNDEM la întrebările cititorilor

In fiece zi la redacţia noastră sosesc zeci de scrisori din toate colţurile patriei. In multe din ele pionieri şi şcolari dornici să cunoască cât mai multe din tainele ştiinţei şi tehnicii, ne pun felurite întrebări, ne cer adesea sfatul nostru. In acest articol răspundem la întrebările câtorva cititori.

CE ESTE MAGNETOFONUL?

ne întreabă pionierul Ion Nica din Ploeşti.

Magnetofonul, atât de mult folosit astăzi la înregistrările radiofonice, este un aparat care înregistrează sunetele pe o bandă specială construită dintr'o substanţă mult asemănătoare cu aceea a peliculei de film. Un dispozitiv deosebit de sensibil zgârie pe această bandă urmele impuse de felurite sunete. Pentru a putea fi auzită o melodie înregistrată, de pildă, roata pe care s'a înfăşurat banda imprimată se pune în legătură cu un aparat de radio şi la fel ca la un patefon electric, prin difuzorul aparatului se aude asemeni oricărei emisii obişnuite, melodia înregistrată.

SIMINICUL — UN MONUMENT AL NATURII

Pionierul Duşcaru Aurel din comuna Macea, regiunea Arad, ne întreabă „ce este siminicul".

Siminicul este o frumoasă plantă de munte care trăieşte pe înălţimile masivului Bucegi. E înaltă de vreo 25 de cm. Rădăcina, tulpina şi frunzişoarele sunt acoperite cu un fin puf alb. Florile siminicului sunt reunite într'un mănunchi şi înconjurate de o stea de frunzuliţe, albe, catifelate. Siminicul creşte pe stânci calcaroase, la înălţimi de 1700-2200 m. în munţii Bucşoiului, Grohotişul, Morarul. Siminicul şi alte plante rare de munte, ca Sângele voinicului, ce se disting prin frumuseţea şi sobrietatea lor au fost numite „monumente ale naturii". Ele alcătuiesc un decor majestuos pentru bătrânii dar falnicii noştri munţi şi sunt ţinta celor mai îndrăzneţi alpinişti.

CUM SE FILTREAZĂ APA DE BĂUT?

ne întreabă pioniera Apoi Cornelia din comuna Vlădeni-Botoşani.

Apa aşa cum este ea captată din diferite izvoare nu este bună de băut. De aceea la uzina de apă ea se curăţă prin fel de fel de procese chimice. De pildă este trecută prin nişte filtre speciale cu nisip unde apa îşi lasă o bună parte din impurităţi. Apoi trece prin nişte albii speciale unde se găsesc substanţe dezinfectante amestecate cu cantităţi foarte mici de clor. Apa se filtrează în acest fel până când ea devine limpede asemeni cristalului, fără gust, fără culoare, fără miros. Numai atunci ea devine bună de băut.

Ing. A. LISEANU

A. G. Vaida

Măriuca cea vitează

— Spune odată, unde-i maică-ta?

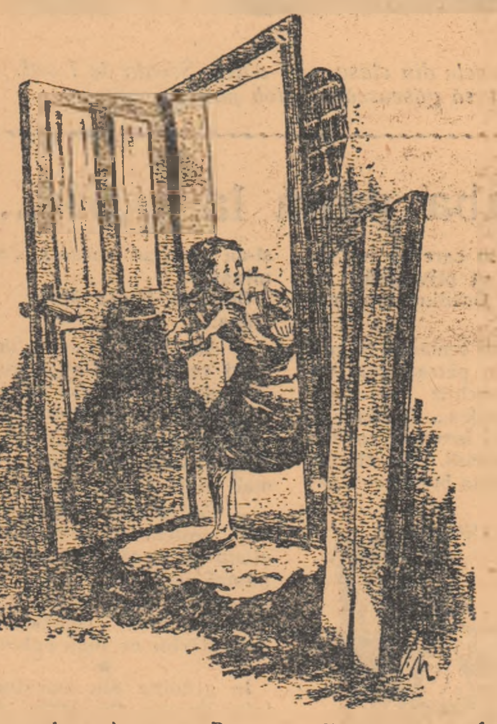
— Nu ştiu, răspuse cu glas tremurând Măriuca, răsucindu-şi codiţele de culoarea castanelor. Speriată de căutătura aspră a omului îmbrăcat în uniformă de comisar, îşi tot muta privirea dela el la cei doi agenţi care răscoleau fără milă lucrurile din casă.

Comisarul, după ce urmărise câtva timp cum scotocesc agenţii prin dulap, se întoarse iar spre dânsa, încercând să-i zâmbească. Se apropie şi cu mâna lui butucănoasă, începu s'o mângâie pe creştet:

— In ce clasă eşti, puicuţo? întrebă el cu glas mieros.

— In a treia, şopti Măriuca, bănuitoare ca şi înainte.

— Adică peste doi ani, în 1937, ter-

mini şcoala primară... Buuun... Şi ce ai de gând să te faci?

— Ţesătoare ca şi mama.

— Sau comunistă ca tata şi mama ?!... tresări comisarul.

Fetiţa îl privi descumpănită. Numai ochii ei albaştri aruncară spre el o sclipire ascuţită, apoi îl ocoliră. Gândurile îi fugeau către tăticu care era la închisoare de peste un an. Da, îi vor da drumul peste doi ani, când va termina ea şcoala. Işi aduse aminte cum fusese arestat. Era noapte ca acum. Mama era acasă. Venise acelaşi comisar să le facă percheziţie. Mult a mai plâns ea după aceea de dorul tatii. Dacă mama nu i-ar fi spus de ce sunt arestaţi comuniştii şi de ce tata era comunist, desigur s'ar fi îmbolnăvit de dorul lui. Aşa, a început să se simtă mândră de el şi nici nu-i păsa că unii colegi dela şcoală îi strigau „Comunisto"!

Comisarul n'o lăsă mult timp cu gândurile ei. Işi scotoci buzunarul şi scoase o hârtie împăturită şi i-o dădu. Fetiţa rămase cu ea în mână, fără să ştie ce să facă. Nu îndrăznea s'o desfacă şi să vadă ce scrie în ea. Cu un zâmbet şiret care-i strâmba faţa, comisarul scoase lampa din cuiul de pe perete, o apropie pe Măriuca şi-i ceru cu acelaşi glas prefăcut:

— Ia citeşte ce-i acolo!

Fetiţa îşi aruncă pe spate codiţele şi, în timp ce desfăcea hârtia, se uită să vadă ce face comisarul.

— Citeşte, citeşte, nu te codi.

— „La luptă împotriva fascismului şi a războiului...", începu ea cu glas încet, însă deodată se opri. Ca un fulger îi trecu prin minte că-i acelaşi manifest pe care mama îl ascunsese sub dulap. Spaima de mai înainte o cuprinse iar. Dacă oamenii aceştia răi găsesc manifestul şi-o arestează pe mama? N'o s'o mai vadă, cum nu-l mai vede pe tăticu de un an de zile. Se simţea deodată singură, grozav de singură, şi-i veni să izbucnească în plâns. Glasul comisarului deveni deodată aspru, înfricoşător.

— De ce te-ai oprit? Spune, ai mai văzut hârtia asta la voi în casă?

— N'am mai văzut-o niciodată, îngăimă ea cu ochii în jos. Ii era teamă. Se gândea că îndată o s'o lovească. Dar ea nu va spune nimic. Ştia dela mama să astfel de lucruri nu se spun cu niciun chip.

— Bineee, mârâi comisarul. Se îndepărtă cu lampa, o puse pe masă şi trecu să şoptească ceva la urechea agenţilor.

Cu buza între dinţi şi ochii făcuţi mici ca să oprească lacrimile care se tot băteau spre gene, Măriuca îi urmărea mişcările.

Trebuie să-i dea de veste mamei să nu intre în casă. Din clipă în clipă putea să vie dela fabrică, era în schimbul de noapte. De cu seară i-a spus că după lucru se opreşte puţin la mătuşa Constanţa, prietena ei cu care lucrează în acelaşi schimb. Dac'ar putea ajunge la mătuşa Constanţa! Cum să scape de oamenii aştia răi? Trebuie să fugă. Se uită spre uşă; era deschisă. Numai să se poată strecura până acolo. Comisarul şi agenţii scotoceau acum în tinda cea mică de lângă cameră. Păreau că au uitat de fetiţă. Măriucăi îi bătea inima cu putere. Acum va încerca să fugă. O roşeaţă uşoară îi colora obrajii. Făcu o mişcare repede sări pragul şi o zbughi ca un iepure în întunericul nopţii. Ii era frică. Dacă o prind?! O lua la fugă prin spatele casei, pe o ulicioară mică, cotită. Dacă vin după ea, se ascunde după lădiţa unde se joacă de-a v'aţi ascunselea cu copiii.

— A fugit fetiţa... ne-a scăpat năpârca! se auzi în urmă ţipătul răguşit al comisarului. Dar Măriuca ajunsese la colţul străzii. Nu se mai vedea, parcă o înghiţise întunericul.

★

Măriuca fugea pe străzile pustii cât o ţineau picioarele.

In urechi îi răsunau într'una cuvintele din manifest: „Impotriva războiului şi a fascismului". In urma ei, i se părea că aude paşi tot atât de repezi ca ai ei. Simţi că nu mai poate fugi, că ceva fierbinte îi arde coşul pieptului.

Se opri. Işi ascultă câteva clipe bătăile repezi ale inimii. Dacă agenţii o ajung din urmă? Se uită în jurul ei. Intuneric peste tot. Nici ţipenie de om. Departe sclipea lumina slabă a unui felinar. Oare unde se află? Parcă a rătăcit drumul. Sleită de oboseală şi înfricoşată, se lipi de un gard şi se făcu mică de tot. Trebuia să se odihnească măcar câteva minute. Aşa ghemuită cum sta acolo, prinse sgomotul unor paşi şi-un zvon de glas. Se făcu şi mai mică, confundându-se cu întunericul.

Dar curând inima îi veni la loc. Nu era niciun agent. Trecea un om. Se vedea că de oboseală îşi târa picioarele cu greu şi, ca să-şi alunge urâtul, cânta. Măriuca se ridică repede din ascunzătoarea ei şi o porni din nou. De-abia în a treia stradă se dumiri unde se află şi grăbi pasul spre mătuşa Constanţa... Acolo află că maică-sa fusese pe la ea, dar că plecase cu puţin înainte.

— Unde s'o fi dus? întrebă fetiţa.

— Nu ţi-aş putea spune. Dar ce s'a întâmplat? Acum stai aici, unde te duci? Fără să răspundă, fetiţa ieşi repede. Nu ştia încotro să-şi îndrepte paşii. O cuprinse o mâhnire sfâşietoare. Nu-şi mai putu stăpâni lacrimile, începu să plângă.

Cu cine rămâne ea? Nu, nu vrea ca mama să fie arestată... Işi aduse aminte cum maică-sa, vorbind într'o zi de tata, îi spusese:

— Măriuca mamă, dacă mă arestează şi n'am să vin acasă mai multe zile, să nu te duci nicăieri decât la nenea Gogu Ionescu, el o să-ţi spună ce-ai de făcut...

Nenea Gogu era prieten bun cu tata. De ce nu s'a gândit din prima clipă să se ducă la el? Dânsul o va învăţa cum s'o găsească pe mămica.

Când porni spre nenea Gogu, întunericul de pe străzi începu să se împrăştie. Un cocoş cocoţat pe acoperişul unei magazii îi strigă vesel „bună dimineaţa"! Neprimind răspuns, fâlfâi înciudat din aripi. Un căţeluş neastâmpărat încercă să se gudure pe lângă ea dar, văzând că nu-i luat în seamă, lătră de câteva ori şi trecu strada. Măriuca, cu ochii înroşiţi de plâns, îşi căuta de drum fără să ia în seamă la viaţa care începea odată cu primele raze ale soarelui.

La un colţ se auzi strigată. Tresări, parcă cineva îi împărtăşise o mare bucurie. Intoarse repede capul. Colo, numai la câţiva paşi, mama, mămica ei dragă! Fără a putea spune ceva, năvăli spre dânsa şi i se aruncă în braţe.

— Ce s'a întâmplat? De ce nu eşti acasă? o întrebă neliniştită mama.

— Siguranţa... Comisarul care l-a arestat pe tata e la noi în casă... Vor să te aresteze şi pe tine...

Mama Măriucăi înţelese totul. Strânse fetiţa şi mai mult la piept, ca şi cum ar fi vrut s'o apere de un duşman nevăzut. O întrebă din nou.

— Au găsit ceva?

— Nimic, răspunse hotărît Măriuca. După ce se uită împrejur să vadă dacă nu-i cineva, adăugă: Ştii, manifestul împotriva fascismului şi războiului e doar ascuns bine...

Mama o sărută pe Măriuca cu nesfârşită dragoste şi-i şopti plină de o duioşie mândră:

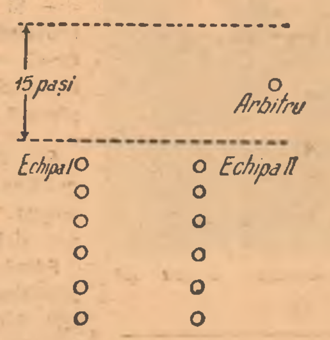
— Viteaza mamei, viteaza...

Invăţaţi un joc nou

ŞTAFETA CU MINGEA

In timpul vostru liber precum şi în recreaţiile între ore puteţi învăţa un joc nou, distractiv. Iată-l:

In curtea şcolii sau pe un teren sportiv împărţiţi-vă în două echipe cu acelaş număr de jucători. Alegeţi-vă dintre voi un arbitru şi marcaţi pe teren, două linii paralele la o distanţă de 15 paşi una de alta. Echipele îşi vor lua locul pe una din liniile marcate. Jucătorii fiecărei echipe, se vor aşeza în coloană câte unul, astfel ca fiecare participant să stea în spatele altuia la un interval de doi paşi. Intre cele două echipe păstraţi distanţa de 5 paşi. Faceţi în cadrul echipei numărătoarea dela 1 la 2, în aşa fel ca fiecare dintre voi să aibe un număr. Arbitrul înainte de a da semnalul de începere înmânează câte o minge de volei sau baschet primilor jucători din echipe. Jucătorul cu numărul 1, aruncă mingea printre picioare, colegului din spate care are nr. 2. Acesta o prinde şi-o aruncă înapoi, însă peste cap. Numărul 1 care urmează, aruncă mingea din nou printre picioare apoi din nou peste cap şi aşa mai departe. Dacă cineva scapă mingea va trebui s'o ridice şi s'o ducă repede jucătorului din capul coloanei. In acest caz aruncările încep dela început. In momentul când mingea ajunge la ultimul jucător din coloană acesta fuge cu ea, bătând-o cu mâna de pământ, până la linia a doua marcată în faţă. De aici, jucătorul aruncă mingea pe jos coechiperului din capul coloanei, care se află la start, şi jocul continuă ca şi înainte. In momentul când în coloana dela start nu a rămas decât un singur jucător, acesta prinde mingea, fuge cu ea până la echipa sa, care se află aliniată pe linia din faţă şi o dă jucătorului din capul coloanei, iar acesta o dă arbitrului. Intrecerea este câştigată de acea echipă a cărei jucători reuşesc primii să termine jocul şi să înmâneze arbitrului mingea.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Piaţa Scânteii, tel. 7 61 90, 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin"